

kunne være tjente med den Maade, Ministeriet har taget denne Sag paa. Den høitærede Minister udtalte, at det var i Henhold til tidligere Praxis for Stationers Udvidelse, at det er gaaet som det er, men maa jeg spørge den høitærede Indenrigsminister: Hvad er tidligere Praxis? Den eneste Praxis, der er kommet til Finansudvalgets Rundskaab, i alt Fald til min Rundskaab, er den, at Direktøren for de jydsk-synske Jernbaner hitte paa, at naar vi ude paa Landet skulde have Holdepladser udvidede til Stationer, skulde Beboerne bidrage en hel Del dertil, og det har han kun faaet gennemført paa et eneste Sted, saavidt jeg veed, er det Udvidelsen af Tolne Station i Vendhysjel. Det er den Praxis for Udvidelsen af Holdepladser, som Statsraad Holst har hittet paa, at naar de ude paa Landet skulle have disse Begynstigelser, skulle de Paagældende betale særligt derfor, og han har kun et eneste Tilfælde at henvise til, hvor det er lykkedes ham en eneste Gang med en eneste Holdeplads. Og det siger jeg, at vi Landboere ere ikke tjente med at behandles paa den Maade. Naar det erkjendes, at en Station skal udvides i en Kjøbstad, kommer man ikke og forlanger 10—20 eller 30,000 Kr. af Beboerne, men saa forlanger man 100,000 Kr. af Statskassen til Udvidelsen, saasnart det fra Banebestyrelsens Side er anerkjendt, at der bør finde en Udvidelse Sted. Men naar Banebestyrelsen selv, naar f. Ex. Direktionen for de jydsk-synske Baner efter den Strid, der er ført mellem Ministeriet paa den ene Side og hele Finansudvalget paa den anden Side, har maattet indrømme, at der og der burde der foregaa en Udvidelse, fastholder dog Indenrigsministeriet, efter at have indhentet Oplysninger fra Direktøren for de jydsk-synske Jernbaner, at der ingen Udvidelse vil ske, medmindre vi ville gaa ind paa disse Regler, hvorefter vi selv skulle bidrage til Udvidelsen. Derfor siger jeg, at vi Landboere ere brøstholdne ved, at Ministeriet har fastholdt det Standpunkt i Henhold til Jernbanedirektørens Udtalelse, og derfor maa vi nedlægge Indsigelse imod fremdeles at blive behandlet paa den Maade. Naar det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) kommer og siger, at Udvidelserne f. Ex. her paa Sjælland ere nægtede af politiske Grunde, siger jeg: Nei, de ere nægtede ogsaa af reelle Grunde, fordi Ministeriet har ikke paa dette Punkt villet gjøre det Fierneste. Nu sagde den høitærede Minister, at dersom dette Forslag blev henvist af Thinget til ham, vilde han tage Sagen under velvilgig Overveielse, og det er det, jeg vil gjøre det høie Thing opmærksom paa. Alt-

saa kunne vi vente efter den høitærede Ministers Udtalelser, at nu vil han se at faae Direktøren for de jydsk-synske Jernbaner til at forandre Signalerne, og saa vil han hjælpe os til, at vi Landboere kunne blive behandlet saaledes — vi forlange ikke mere eller mindre end at blive behandlet saaledes som de blive behandlet i Kjøbstæderne — at der bliver opstillet nogle andre Regler, hvorefter Udvidelser kan ske. Vi forlange, at naar Banebestyrelsen selv anerkjender, at her bør oprettes en ny Holdeplads, her bør en Holdeplads udvides til Station, saa sker det paa Statens Besøjtning paa Landet, ligesom det nu sker i Byerne. Det er det, vi forlange, og intet Mere, og vi maa jo antage, at dersom Thinget enstemmig vedtager en Henvisning af dette Andragende til Ministeren, vil Ministeren efter den Udtalelse, han kom med, stille sig saaledes, at der bliver den samme Ret for Landboerne, som der har været for Kjøbstæderne.

Seg skal tillade mig en ganske kort Bemærkning angaaende Andragendet fra Føvling-Holsted Kommune. Jeg tror ikke, det er fuldt ud rigtigt, som den høitærede Minister sagde, at det er en simpel Fattigforjøgelses-sag. Sagen er den, at disse Kommuner, der ligge nær ved Grændsen, ere i mange Maader meget uheldig stillede, og dersom denne Kommune ikke havde været en Grændsekommune, og vedkommende Person og Familie havde opholdt sig i en anden Kommune i 17 Aar, vilde der aldrig kunne have været Tale om, at denne Kommune kunde have faaet dem igjen til Fattigforjøgelse, men jeg tror, at Ulykken er i dette Tilfælde, og derfor er det ogsaa, at Henvisningen til Ministeren er foreslaaet, at formodentlig her Manden opholdt sig paa Stedet i 17 Aar, men har aldrig været løst fra sit undersaatlige Forhold til Danmark, og derfor er det, at han vises tilbage til Føvling til Forjøgelse. Men det vil jo kunne udsindes ved den forventede Underjøgelse. Dersom det ikke havde været en Grændsekommune, der ligger med hele den ene Side op til et fremmed Rige, men hvor Flytningen fra den ene Del af Kommunen til den anden — den ser man jo saa ofte — er ligesaa let som ellers, vilde der aldrig være fremkommet det Tilfælde, som her er fremkommet for Føvling. Seg skal derfor henstille til den høitærede Minister at tage Sagen under Overveielse og bede ham erindre, at alle de Kommuner, der ligge langs med Grændsen, ere meget uheldig stillede i mange Tilfælde, hvor de komme til særlig at bøde paa den ene eller den anden Maade; Thinget har derfor altid vist sin Velvillie overfor disse Kommuner, og jeg